

Arrest

nr. 321 953 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRÉ, die *loco* advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten.

Op 27 oktober 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 mei 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, het soennitisch-islamitische geloof aan te hangen en in 1996 te zijn geboren in de stad Peshawar. Als peuter verhuisde u naar Hasan Abdal (district Attoq, provincie Khyber Pakhtunkhwa), waar u tot uw vertrek woonde. Uw vader is in 2020 een natuurlijke dood overleden, uw moeder woont met uw jongere broer M.S. in jullie huis in Hasan Abdal. Uw drie zussen zijn gehuwd. Uw broer H.B., die een eigen gezin heeft en apart woonde, is vermist.

U verklaart dat u op een dag met een motorfiets reeds en op een kruispunt bij uw straat in botsing kwam met A.S.. U was lichtgewond, A. raakte dermate gewond dat hij overleed na 3, 4 of 5 dagen in een coma te hebben gelegen.

Na zijn dood begonnen uw problemen met de familie van A., meer bepaald A.s paternale oom S. of P. en zijn zonen. U verklaart dat het een machtige sjiiitische familie is met banden met de partij Pakistan Tehreek-e Insaf (PTI). Een paar dagen na zijn overlijden werd u door S.'s zonen op straat staande gehouden en geslagen. Ook werd u eens beschoten. Op een andere dag werd uw oudere broer H.B. ook door hen op straat geslagen. Ook uw moeder vielen zij verbaal lastig, en er werd op de deur en poort van uw woonst geklopt en gescholden. Jullie dienden een klacht in bij de politie tegen S. en zijn zonen, maar er veranderde niets. Later kon de politie jullie niet meer helpen, u vermoedt omdat de S. hen omkocht. Ook de ouderen van de wijk slaagden er niet in om het conflict te beëindigen omdat A.s familie hun voorstellen niet accepteerde.

Om de S. en zijn zonen te ontlopen, bleef u soms in Hasan Abdal, maar trok u ook twee dagen naar een vriend van uw vader in Peshawar, waar de familie van A. naar u vroeg; was u een week bij uw maternale tante in Attoq, waar u doodsbang was; en verbleef u een maand bij een vriend van uw broer in Karachi. In Karachi trachtten drie personen u gedwongen en met geweld mee te nemen uit het huis van uw broers vriend, maar u kon zichzelf bevrijden en vluchten.

Met hulp van u maternale oom vertrok u in mei of juli 2021 uit Pakistan. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland en reisde via de Balkan naar Oostenrijk, waar u op 26 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Oostenrijk wees uw asiolverzoek af. U reisde via Zwitserland naar Frankrijk, waar u op 26 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef een jaar in Frankrijk omwille van tuberculose. In navolging van de Dublinverordeningen oordeelde Frankrijk dat Oostenrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van uw verzoek. U reisde echter door naar België, waar u op 24 oktober 2022 aankwam en op 27 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek werd uw broer H.B. 2-3 keer aangevallen door de familie van A.. H.B. keerde op een avond niet terug van een wandeling, u vermoedt dat hij door toedoen van S. en diens zonen is verdwenen. Ook kwamen ze nog eens naar uw woonst.

Ter staving legt u de volgende documenten voor: medische documenten over uw tuberculose; medische documenten uit uw opvangcentrum; een afsprakenkaartje van uw psycholoog; communicatie tussen uw advocaat en uw voormalige opvangcentrum inzake uw gezondheid; en een verwijzing van een huisarts voor een neurologische behandeling.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (CGVS, pp. 4-5; Vragenlijst en Beoordeling bijzondere procedurele noden, DVZ, 23 maart 2023). U had in het verleden te kampen met leverproblemen en tuberculose, wat u ook documenteert, maar daar bent u van genezen. U verklaart ook last te hebben van epileptische aanvallen; dat u hier tegen behalve slappillen (Sedistress sleep) geen medicijnen neemt; en dat u van het opvangcentrum een psycholoog moe(s)t bezoeken, desnoods onder dwang. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat u verschillende doktersafspraken had; ibuprofen en Dafalgan kreeg voorgeschreven; werd doorverwezen naar een andere psycholoog; en ook op psychologische consulten ging in de Kliniek Sint-Jan. Uit al deze documenten valt echter niet af te leiden dat u epilepsie heeft, noch dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of op andere wijze belemmerd zou zijn om de asielprocedure te doorlopen. Bovendien merkte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen andere elementen dan tuberculose op die uw deelname aan de procedure bemoeilijken en ook de DVZ kon geen andere elementen vaststellen. Nog was u zowel bij de DVZ als op het CGVS telkens in staat om coherente, betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld. Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Aldus werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Vooreerst rijzen er vragen over uw nationaliteit, waardoor uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt. (CGVS, pp. 6-7, 10-12; antwoorddocument Frankrijk 8 november 2022; antwoorddocument Oostenrijk, 17 november 2022; Registratie verzoek om internationale bescherming 27 oktober 2022; Aanvraag tot bijwerking van nationaal nummer, 23 maart 2023; Bijlage 26 voor en na de correctie van 23 maart 2023)

In Frankrijk werd genoteerd dat u A.R. heet en beschikt over de Afghaanse nationaliteit. In Oostenrijk verklaarde u zich Pakistaan, maar verklaarde u zich een jaar jonger dan in Frankrijk en België. Ook in België werd u initieel geregistreerd als Afghaan geboren in Peshawar (Pakistan). In het medisch attest van het UMC Sint Pieter en in enkele documenten van het opvangcentrum in Natoye staat ook uw Afghaanse nationaliteit vermeld. U verklaart aan het CGVS dat uw ouders zijn geboren in het Afghaanse Kunar, maar reeds 40-50 jaar in Pakistan wonen en Pakistaans staatsburgers werden. U verklaart zelf te zijn geboren en getogen in Pakistan en, net zoals uw sibilings enkel over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken. U beschikt echter

over geen enkel identiteitsdocument ter indicatie van uw nationaliteit. Uw uitleg hierover volstaat niet. U stelt allerhande documenten op uw (oude) gsm te hebben gehad, maar weet niet wat er met deze gsm is gebeurd nadat u een epilepsieaanval heeft gehad. U verklaart een klacht te hebben neergelegd inzake uw verloren gsm, maar u legde deze tot op heden niet voor. Ook de kopie van uw identiteitskaart legde u tot op heden niet voor. U heeft nog contact met uw moeder en broertje in Pakistan, die redelijkerwijs over identiteitsdocumenten beschikken of in de mogelijkheid zijn om deze alsnog aan te vragen, maar ook via deze weg legde u tot op heden geen identiteitsdocumenten voor.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de familie van A., meer bepaald S. en zijn zonen. U slaagt er echter niet in deze terugkeervrees aannemelijk te maken, omdat uw verklaringen hierover vaag zijn, de logica dikwijls ontbreekt en het samenhangt van toevalligheden. (Vragenlijst CGVS door DVZ; CGVS, pp. 5-6, 13, 15, 16, 17, 18, 19-20, 21)

- U heeft geen enkel idee van de datum van het motorongeluk, terwijl u als gevolg daarvan dermate problemen kreeg die u ertoe dwongen om het land te verlaten; en er bovendien diverse documenten – een FIR, hospitalisatiepapieren – zouden zijn opgesteld na het incident.
- Uw verklaringen over hoe lang A. in coma lag, zijn niet eenduidig. Bij de DVZ verklaart u dat hij na 2 dagen coma overleed, op het CGVS verklaart u dat hij voor zijn overlijden 3, 4 of 5 dagen in coma lag. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u wel degelijk 2-4 dagen vermeldde op de DVZ. U haalde dit evenwel aan het begin van uw persoonlijk onderhoud, toen u werd gevraagd hoe uw interview op de DVZ was verlopen, niet aan en zei hierover enkel dat het interview goed ging. Bovendien is dit geen verschuiving voor uw niet-eenduidige verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud.
- Het houdt geen steek dat de familie van A. de eerste 20 dagen de gebeurtenis aanschouwde als een gewoon accident zonder opzet, maar plots van gedachten veranderden en u de schuld gaven van zijn dood. Hiermee geconfronteerd, stelt u vagelijk dat u het ook niet begrijpt.
- Daarnaast verklaart u in uw persoonlijk onderhoud nu weer dat A.'s familie de eerste 20 dagen niets deden, dan weer dat zij u reeds enkele dagen na zijn dood begonnen lastig te vallen. Dergelijk verschil is wel erg groot.
- U stelt dat de familie van A. welgesteld, machtig en sjitisch zijn en de PTI aanhangen. U legt hier geen begin van bewijs van voor, waardoor het slechts een boude bewering blijft.
- U verklaart dat jullie initieel zelf en later via de wijkouderen probeerden te bemiddelen in het conflict, maar wanneer er wordt doorgevraagd hoe jullie zelf trachtten tot een oplossing te onderhandelen of hoe de ouderen vervolgens voor jullie probeerden te bemiddelen, zijn uw verklaringen hierover erg algemeen, summier en vaag.
- Dat de familie van A. op geen enkel aanbod van jullie kant inging – jullie boden zelfs jullie woonhuis aan, verklaart u – en zelfs de bemiddelende wijkouderen onrespectvol behandelden, past maar moeilijk in het traditionele Pakistaanse (tribale – u komt immers van Khyber Pakhtunkhwa) kader.
- Gevraagd naar uw concrete problemen blijft u telkens algemeen en geeft u geen enkel spontaan detail (bijv. 'Ze sloegen ons time by time.' (p. 17) – 'Ze kwamen naar het huis.' (p. 17) – 'Ze kwamen ook naar Peshawar?' (p. 19)). Nog past u uw verklaringen telkens aan naargelang de aan u gestelde vragen, bijvoorbeeld over de problemen die u in Karachi zou hebben gehad. U maakt bij de DVZ overigens amper gewag van uw verblijf in Karachi ('ging ik onderduiken') en benoemde er uw problemen aldaar zelfs helemaal niet.
- Alle documenten over het incident en de problemen – FIR, hospitalisatie – zouden bij uw broer H.B. hebben gelegen. Na zijn verdwijning zou uw moeder bij hem thuis hebben gezocht naar deze documenten, maar ze zou niets hebben teruggevonden. Het is wel erg toevallig dat uitgerekend alle documenten inzake het accident en de problemen bij hem zouden zijn bewaard en dat deze na zijn verdwijning allemaal spoorloos zouden zijn verdwenen.

Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder

andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2023, 754 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 422 incidenten werden geregistreerd als 'battles', 150 incidenten als 'explosions/remote violence' en 182 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 registreerde ACLED 196 veiligheidsincidenten. Dit is minder dan het aantal veiligheidsincidenten geregistreerd in het derde trimester (221) en het vierde trimester (235) van 2023. PIPS registreerde in 2023 174 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 365 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Dera Ismail Khan, Noord-Waziristan, Khyber en Peshawar. Er vonden in 2023 minder incidenten plaats in Noord-Waziristan dan in 2022, terwijl het aantal incidenten in Dera Ismail Khan, Khyber en Peshawar in 2023 gestegen is ten opzichte van 2022. TTP is de voornaamste actor van geweld in de tribale districten. Er is een duidelijke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. Anderzijds is er sprake van doelgerichte aanvallen tegen stamoudsten, polio-vaccinatoren en activisten. Hoewel er in Bajaur minder veiligheidsincidenten plaatsvonden in vergelijking met andere tribale districten, werd er in dit district het hoogste aantal slachtoffers opgetekend. Dit

ten gevolge van de terreuraanslagen die ISKP in de regio pleegde. In de overige tribale districten werd er in 2023 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geïdoleerd worden.

In het district Peshawar was er in 2023 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Het geweld gaat daarbij voornamelijk uit van TTP en gelieerde groeperingen. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande, kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum

vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft de Raad echter op 8 november 2024 per elektronische post (J-Box) gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook op een beoordelingsfout.

3.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoeker voegt een psychologisch attest *d.d.* 2 juli 2024 bij zijn verzoekschrift (stuk 3).

4. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de

formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

8.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (CGVS, pp. 4-5; Vragenlijst en Beoordeling bijzondere procedurele noden, DVZ, 23 maart 2023). U had in het verleden te kampen met leverproblemen en tuberculose, wat u ook documenteert, maar daar bent u van genezen. U verklaart ook last te hebben van epileptische aanvallen; dat u hiertegen behalve slappillen (Sedistress sleep) geen medicijnen neemt; en dat u van het opvangcentrum een psycholoog moe(s)t bezoeken, desnoods onder dwang. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat u verschillende doktersafspraken had; ibuprofen en Dafalgan kreeg voorgeschreven; werd doorverwezen naar een andere psycholoog; en ook op psychologische consulten ging in de Kliniek Sint-Jan. Uit al deze documenten valt echter niet af te leiden dat u epilepsie heeft, noch dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of op andere wijze belemmerd zou zijn om de asielprocedure te doorlopen. Bovendien merkte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen andere elementen dan tuberculose op die uw deelname aan de procedure bemoeilijken en ook de DVZ kon geen andere elementen vaststellen. Nog was u zowel bij de DVZ als op het CGVS telkens in staat om coherente, betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld. Bijgevolg kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Aldus werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.”*

Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist. Evenmin blijkt uit het bijgebrachte psychologische attest (verzoekschrift, stuk 3) dat er nog bijkomende procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Uit het attest blijkt dat verzoeker te kampen heeft met depressie en een post-traumatisch stressyndroom, waarbij hij last heeft van onder meer nachtmerries, concentratieproblemen, zelfmoordgedachten, slaapproblemen en een verminderde eetlust. Nergens uit dit attest kan evenwel worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud, dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en/of dat er anderszins sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt in het verzoekschrift geduid welke steunmaatregelen nodig zouden zijn geweest. De verwijzing naar een rapport van UNHCR in het verzoekschrift (p. 11) werpt op het voorgaande geen ander licht. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke, individuele situatie. Aldus volstaat deze informatie niet om alsnog aan te tonen dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud, dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en/of dat hij anderszins nood zou hebben aan steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht wegens problemen met de familie van een man die overleed nadat verzoeker hem met zijn motorfiets had aangereden. Voor de samenvatting van verzoekers

vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

9.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Vooreerst rijzen er vragen over uw nationaliteit, waardoor uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang komt. (CGVS, pp. 6-7, 10-12; antwoorddocument Frankrijk 8 november 2022; antwoorddocument Oostenrijk, 17 november 2022; Registratie verzoek om internationale bescherming 27 oktober 2022; Aanvraag tot bijwerking van nationaal nummer, 23 maart 2023; Bijlage 26 voor en na de correctie van 23 maart 2023)

In Frankrijk werd genoteerd dat u A.R. heet en beschikt over de Afghaanse nationaliteit. In Oostenrijk verklaarde u zich Pakistaan, maar verklaarde u zich een jaar jonger dan in Frankrijk en België. Ook in België werd u initieel geregistreerd als Afghaan geboren in Peshawar (Pakistan). In het medisch attest van het UMC Sint Pieter en in enkele documenten van het opvangcentrum in Natoye staat ook uw Afghaanse nationaliteit vermeld. U verklaart aan het CGVS dat uw ouders zijn geboren in het Afghaanse Kunar, maar reeds 40-50 jaar in Pakistan wonen en Pakistaans staatsburgers werden. U verklaart zelf te zijn geboren en getogen in Pakistan en, net zoals uw siblings enkel over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken. U beschikt echter over geen enkel identiteitsdocument ter indicatie van uw nationaliteit. Uw uitleg hierover volstaat niet. U stelt allerhande documenten op uw (oude) gsm te hebben gehad, maar weet niet wat er met deze gsm is gebeurd nadat u een epilepsieaanval heeft gehad. U verklaart een klacht te hebben neergelegd inzake uw verloren gsm, maar u legde deze tot op heden niet voor. Ook de kopie van uw identiteitskaart legde u tot op heden niet voor. U heeft nog contact met uw moeder en broertje in Pakistan, die redelijkerwijs over identiteitsdocumenten beschikken of in de mogelijkheid zijn om deze alsnog aan te vragen, maar ook via deze weg legde u tot op heden geen identiteitsdocumenten voor.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de familie van A., meer bepaald S. en zijn zonen. U slaagt er echter niet in deze terugkeervrees aannemelijk te maken, omdat uw verklaringen hierover vaag zijn, de logica dikwijls ontbreekt en het samenhangt van toevalligheden. (Vragenlijst CGVS door DVZ; CGVS, pp. 5-6, 13, 15, 16, 17, 18, 19-20, 21)

- U heeft geen enkel idee van de datum van het motorongeluk, terwijl u als gevolg daarvan dermate problemen kreeg die u ertoe dwongen om het land te verlaten; en er bovendien diverse documenten – een FIR, hospitalisatiepapieren – zouden zijn opgesteld na het incident.
- Uw verklaringen over hoe lang A. in coma lag, zijn niet eenduidig. Bij de DVZ verklaart u dat hij na 2 dagen coma overleed, op het CGVS verklaart u dat hij voor zijn overlijden 3, 4 of 5 dagen in coma lag. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u wel degelijk 2-4 dagen vermeldde op de DVZ. U haalde dit evenwel aan het begin van uw persoonlijk onderhoud, toen u werd gevraagd hoe uw interview op de DVZ was verlopen, niet aan en zei hierover enkel dat het interview goed ging. Bovendien is dit geen verschoning voor uw niet-eenduidige verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud.
- Het houdt geen steek dat de familie van A. de eerste 20 dagen de gebeurtenis aanschouwde als een gewoonaccident zonder opzet, maar plots van gedachten veranderden en u de schuld gaven van zijn dood. Hiermee geconfronteerd, stelt u vagelijk dat u het ook niet begrijpt.
- Daarnaast verklaart u in uw persoonlijk onderhoud nu weer dat A.s familie de eerste 20 dagen niets deden, dan weer dat zij u reeds enkele dagen na zijn dood begonnen lastig te vallen. Dergelijk verschil is wel erg groot.
- U stelt dat de familie van A. welgesteld, machtig en sjitisch zijn en de PTI aanhangen. U legt hier geen begin van bewijs van voor, waardoor het slechts een boude bewering blijft.
- U verklaart dat jullie initieel zelf en later via de wijkouderen probeerden te bemiddelen in het conflict, maar wanneer er wordt doorgevraagd hoe jullie zelf trachtten tot een oplossing te onderhandelen of hoe de ouderen vervolgens voor jullie probeerden te bemiddelen, zijn uw verklaringen hierover erg algemeen, summier en vaag.
- [...]
- Gevraagd naar uw concrete problemen blijft u telkens algemeen en geeft u geen enkel spontaan detail (bijv. ‘Ze sloegen ons time by time.’ (p. 17) – ‘Ze kwamen naar het huis.’ (p. 17) – ‘Ze kwamen ook naar Peshawar?’ (p. 19)).

Nog past u uw verklaringen telkens aan naargelang de aan u gestelde vragen, bijvoorbeeld over de problemen die u in Karachi zou hebben gehad. U maakt bij de DVZ overigens amper gewag van uw verblijf in Karachi (‘ging ik onderduiken’) en benoemde er uw problemen aldaar zelfs helemaal niet.

- Alle documenten over het incident en de problemen – FIR, hospitalisatie – zouden bij uw broer H.B. hebben gelegen. Na zijn verdwijning zou uw moeder bij hem thuis hebben gezocht naar deze documenten, maar ze zou niets hebben teruggevonden. Het is wel erg toevallig dat uitgerekend alle

documenten inzake het accident en de problemen bij hem zouden zijn bewaard en dat deze na zijn verdwijning allemaal spoorloos zouden zijn verdwenen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn mentale gezondheidsproblemen en het dienaangaande bij zijn verzoekschrift gevoegde psychologisch attest (stuk 3), dient erop gewezen dat hiervoor (zie punt 8.2.) reeds werd vastgesteld dat uit dit attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud, dat hij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en/of dat er anderszins sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijken de vaststellingen in het psychologisch attest betreffende de oorzaken van de vastgestelde mentale problemen te zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen (*"Monsieur Y. présente une détresse psychologique significative, qu'il attribue à des événements stressants survenus dans son pays d'origine, ainsi qu'au cours de son trajet migratoire, caractérisé par une extrême insécurité."* (vrije vertaling: De heer Y. kent een significante psychologische stress, die hij toeschrijft aan stresserende gebeurtenissen in zijn land van herkomst en tijdens zijn migratietraject, en die gekenmerkt wordt door een extreme onzekerheid) (eigen onderlijning)). Als dusdanig kan dit attest niet worden beschouwd als een objectieve bevestiging van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Voorts wordt in het attest geen melding gemaakt van geheugenproblemen die verzoeker zouden verhinderen om coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over de feiten die hij in het kader van zijn beschermingsverzoek aanhaalt.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

"Het baseert zich namelijk helemaal niet op een beoordeling van verzoekers verklaringen over bijvoorbeeld zijn regio van herkomst, geboortedorp en verblijfplaatsen in Pakistan of vanuit een beoordeling van de verklaringen van zijn Pakistaanse leefwereld, maar uitsluitend op de vaststelling dat zijn nationaliteit in zijn dossier in Frankrijk als Afghaan werd geregistreerd.

In Frankrijk werd verzoeker inderdaad met de Afghaanse nationaliteit geregistreerd, wat hij ook allerminst ontkent. Echter, heeft verzoeker daar louter verklaard de Afghaanse nationaliteit te hebben uit veiligheidsoverwegingen, om zichzelf te beschermen tegen discriminatie van Afghanen, wat hij hier in België ook ervaart.

In Oostenrijk daarentegen heeft verzoeker ook verklaard de Pakistaanse nationaliteit te hebben.

Hoewel verzoeker dan wel geen identiteitsdocumenten heeft kunnen voorleggen, heeft hij wel benadrukt dat zijn dialect en accent specifiek wijst op een Pakistaans accent en dialect dat verschillend is van het Afghaanse Pashou dialect/accent (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 12).

Het gebrek aan documenten kan in ieder geval geen afdoende motief zijn om op categorieke wijze twijfel te uiten aan verzoekers verklaringen over zijn Pakistaanse nationaliteit."

dient erop gewezen dat uit het geheel van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers Pakistaanse nationaliteit op zich niet in twijfel wordt getrokken. Er wordt echter wel terecht vastgesteld dat verzoeker in Frankrijk en Oostenrijk andere verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en nationaliteit, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat verzoeker ten aanzien van de verschillende Europese asielinstanties gelijklopende verklaringen zou afleggen met betrekking tot de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming, waaronder onder meer over zijn nationaliteit en identiteit, *quod non*. Indien verzoeker in België dezelfde discriminatie zou ondervinden van Afghanen als in Frankrijk, reden waarom hij zich in Frankrijk zou hebben laten registreren met de Afghaanse nationaliteit, kan niet worden ingezien waarom hij zich in België dan wél als Pakistaan liet registreren. Hoe dan ook kan bezwaarlijk worden ingezien op welke wijze een registratie als Afghaan in Frankrijk hem de volgens hem benodigde internationale bescherming zou kunnen opleveren indien zijn vervolgingsvrees zich in Pakistan situeert. Dat verzoeker in Frankrijk door Afghanen zou zijn gediscrimineerd omwille van zijn Pakistaanse nationaliteit, doet hieraan immers geen enkele afbreuk. Verzoekers

uiteenlopende verklaringen doorheen Europa inzake zijn nationaliteit en identiteit doen dan ook wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, daar hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugdeinst om de asielinstanties valse/foutieve informatie te verschaffen.

Verder betoogt verzoeker dat het verschil in zijn verklaringen over het aantal dagen dat A., het slachtoffer van het verkeersongeval, in coma lag, *“allesbehalve doorslaggevend [is], daar het over een dermate kleine afwijking gaat dat er in feite nauwelijks sprake is van een verschil”*, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal op dit punt, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op het pertinent karakter ervan. Gelet op de door verzoeker zelf geschetste context, waarbij hij stelt door de familie van A. te zijn geviseerd nadat A. overleed nadat verzoeker hem met zijn motorfiets had aangereden en het dus over gebeurtenissen gaat die elkaar snel hebben opgevolgd, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker op een meer precieze en coherente wijze kan situeren hoe lang A. in coma heeft gelegen. Hetzelfde geldt voor wat betreft de periode waarin A. het ongeval als een onopzettelijk accident zou hebben beschouwd. Het voorgaande klemmt des te meer waar er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoeker zelfs niet kan aangeven wanneer het ongeval precies plaatsvond, hoewel er hierover diverse documenten zouden zijn opgemaakt, een motief waaromtrent verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer voert in zijn verzoekschrift. Evenmin verduidelijkt verzoeker in zijn verzoekschrift hoe lang de familie van A. het ongeval als een onopzettelijk accident zou hebben beschouwd en komt hij dienaangaande niet verder dan het verwijzen naar en volharden in zijn eerdere, uiteenlopende verklaringen daarover.

Waar verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom zijn verklaringen over de bemiddelingspogingen die met de familie van A. zouden zijn opgestart algemeen, summier en vaag zijn, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde als volgt:

“We deden alles. We vroegen ouderen om te bemiddelen, maar ze accepteerden het niet. We deden ook een aangifte bij de politie, maar ze zijn machtige mensen dus we kunnen niet tegen hen beginnen.

[...]

De ouderen zijn enkele keren gegaan en zeiden dat het een ongeluk van kinderen was, het was niemands bedoeling, alsof er een aardbeving gebeurt en het hele huis kan instorten. In dat incident was niemand de schuldige, zoals bij een aardbeving. Ze accepteerden het niet en zeiden de ouderen dat het niet hun zaak is, ze wisten beter wat te doen.

[...]

Daarna stuurden we een paar keer nog ouderen, maar ze accepteerden niets. Ik zei u al dat ze sjiieten zijn, en wij zijn soennieten. Sjiieten en soennieten staan niet op goede voet met elkaar. Wat we aanboden, accepteerden ze niet, ze accepteerden niet.” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Hieruit blijkt dat verzoeker niet verder komt dan te stellen dat zijn familie beroep deed op de ouderen om te bemiddelen, dat deze ouderen aanvoerden dat niemand schuldig was aan het ongeval en dat de familie van A. niets accepteerde. In de door verzoeker zelf geschetste context, waarbij hij stelt internationale bescherming te behoeven omdat hij door de familie van A. werd bedreigd nadat A. omkwam doordat verzoeker hem aanreed met zijn motorfiets, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker gedetailleerde, doorleefde en uitgebreide verklaringen kan afleggen over de bemiddelingspogingen die werden ondernomen om het probleem in zijn land van herkomst op te lossen alvorens de ingrijpende beslissing te nemen om zijn land van herkomst te verlaten teneinde in het buitenland om internationale bescherming te verzoeken. Uit voormelde verklaringen blijkt omstandig dat verzoeker hier geheel in gebreke blijft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt als volgt:

“Ook over de verklaringen die verzoeker zogenaamd aanpast naargelang de gestelde vragen, preciseert en motiveert verwerende partij niet verder welke verklaringen verzoeker dan wel zou aangepast hebben en in welke mate dit een impact zou hebben gehad op de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Opnieuw blinkt de bestreden beslissing op dit punt uit in een gebrek aan een afdoende duidelijke en volledige motivering die verzoeker toelaat de draagwijdte ervan ten volle te kunnen begrijpen.”,

dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verduidelijkt waarover verzoeker zijn verklaringen aanpaste, met name over de problemen die hij in Karachi stelt te hebben gekend (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), die hij niet eens aanhaalde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Mede gelet op het voorgaande, betoogt verweerder in zijn nota met opmerkingen verder terecht als volgt, waarbij hij tevens wijst op verschillende elementen waartegen verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk

verweer voert in zijn verzoekschrift en die nochtans mede de beslissing schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas:

“Verweerder betoogt dat het Commissariaat-generaal terecht besloot dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeker zijn voorgehouden relaas. Verweerder brengt ter herinnering dat van een persoon die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, te allen tijde en redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij alle opgeworpen elementen die de kern en directe oorzaak vormen van zijn problemen in zijn land van herkomst, waarheidsgetrouw, coherent en uitvoerig kan toelichten. Verweerder benadrukt dat verzoeker in casu allerm minst overtuigende elementen heeft aangereikt en uiterst vage en weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de aangehaalde feiten en zijn relaas. Allereerst herhaalt verweerder dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoeker niet in staat was de datum van het voorgehouden ongeluk aan te reiken (NPO, d.d. 3 mei 2024, p. 13). Nochtans vormt dit voorgehouden ongeluk de kern en directe oorzaak van verzoeker zijn problemen met de familie van A., en heeft het geleid tot zijn vertrek uit Pakistan. Dat verzoeker totaal geen idee heeft van deze datum in kwestie, terwijl nochtans verschillende documenten opgemaakt geweest zouden zijn na afloop van het ongeluk (NPO, p. 6) en verzoeker aldus in de mogelijkheid is geweest om de datum te consulteren in desbetreffende documenten, is geenszins aannemelijk en doet op ernstige wijze afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid. Voorts staat verzoeker nog in contact met zijn in Pakistan verblijvende moeder en kon verwacht worden dat hij zich desnoods bij haar op afdoende wijze liet informeren. Vervolgens merkt verweerder op dat verzoeker in gebreke bleef eenduidige verklaringen af te leggen over het aantal dagen dat A. in coma zou gelegen hebben. Zo verklaarde verzoeker ten aanzien van de DVZ dat A. ongeveer twee dagen in coma lag vooraleer hij overleed aan zijn verwondingen (Vragenlijst CGVS, d.d. 23 maart 2023, Vraag 3.5), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud sprak over drie tot vier dagen dan wel vier tot vijf dagen (NPO, p. 13, 16). Een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld in verzoeker zijn verklaringen met betrekking tot het ogenblik dat de familie van A. problemen voor hem veroorzaakte. Afwisselend verklaarde hij dat de familie hem na een paar dagen (NPO, p. 16), dan wel na acht of tien dagen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5), dan wel na twintig dagen (NPO, p. 15) lastig begon te vallen. Hoe dan ook kon verzoeker vreemd genoeg niet vertellen waarom de familie van A. verzoeker niet onmiddellijk maar pas na enige tijd verantwoordelijk achtte voor diens overlijden en wraak wouden nemen (NPO, p. 17, 18). Waar verzoeker verklaarde dat de familie van A. sjjiitisch was, machtig was en banden zou hebben met de politieke partij PTI (Pakistan Thekreek-e-Insaf), merkt verweerder op dat verzoeker deze bewering niet aannemelijk wist te maken. Verzoeker gevraagd om hier meer over te vertellen, kwam hij niet verder dan: “Ze werden bij de PTI (...). Ze hadden ook hun eigen landen, ze hadden een goed inkomen” (NPO, p. 18). Verzoeker daaropvolgend gevraagd hoe de familie bij de PTI betrokken was, antwoordde hij andermaal uiterst vaag en beknopt dat de PTI een partij is en dat zij deelnamen aan de verkiezingen. Verzoeker kon evenmin overtuigen in zijn verdere verklaringen (NPO, p. 18). Verzoeker legde geen enkel begin van bewijs neer om de voorgehouden banden met de PTI te staven waardoor deze op geen enkele manier worden aangetoond. Ook verzoekers verklaringen met betrekking tot de bemiddelingspogingen van de wijkouderen bleken weinig aannemelijk. Immers is het zeer bevreemdend dat de familie van A. niet bereid was om via tussenkomst van de wijkouderen tot een oplossing te komen en de wijkouderen zelfs gezegd zou hebben dat zij niets met het conflict te maken hadden (NPO, p. 17). [...] Voorts is het maar weinig geloofwaardig dat de familie van A. op geen enkel aanbod van verzoekers kant inging, terwijl verzoeker en zijn familie zelfs bereid waren om hun woonhuis af te geven (NPO, p. 17). Verweerder stipt nog aan dat verzoeker uiterst vage en summier verklaringen aflegde met betrekking tot de vermeende verdwijning van zijn broer. Verzoeker stelde: “Ze zeiden dat ze mij zouden doden als gevolg van het incident, of ze zouden ook mijn broer kunnen doden. Daardoor is hij ook vermist. Maar hij heeft jonge kinderen, hij is toch vermist”. Verzoeker gevraagd naar de oorzaak van zijn verdwijning, antwoordde hij: “Ik weet het niet. Hij zei dat hij buiten ging, het was avond, en hij is niet teruggekeerd” (NPO, p. 5). Dat verzoeker geenszins in staat was enige concrete informatie aan te reiken met betrekking tot de verdwijning van zijn broer H.B., doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.”

Gezien het voorgaande wordt deze uiteenzetting uit verweerders nota met opmerkingen door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat de reactie van de familie van A. op de bemiddelingspogingen van de dorpsouderen in de tribale samenleving van Khyber-Pakhtunkwa niet aannemelijk is, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

9.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

9.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

9.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

10.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

10.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

10.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

10.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §

35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Pakistan: Security situation** van 25 juni 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_pakistan_security_situation_20230228.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder de uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2023 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2023 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2022. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de wederopstanding van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiiten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsvername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan, onder andere door het heen-en-weer reizen van militanten. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde.

De periode 2023 en begin 2024 werd gekenmerkt door een woelig politiek klimaat. Voormalig eerste minister Imran Khan trachtte de provinciale verkiezingen, die voorzien waren voor oktober 2023, te vervroegen door de provinciale parlementen van Punjab en Khyber-Pakhtunkwa te ontbinden in januari 2023. Khan kondigde massaprotesten aan in mei 2023. Op 9 mei 2023 werd Khan gearresteerd op beschuldiging van corruptie, wat leidde tot een toename van geweldsincidenten (protesten, aanvallen tegen veiligheidspersoneel en het viseren van de woningen van hooggeplaatste militairen). Op 5 augustus 2023 werd Khan veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf voor het verkopen van staatsgeschenken die hij kreeg in officiële hoedanigheid, maar in beroep werd zijn straf opgeschort. Op 21 oktober 2023 keerde voormalig eerste minister Nawaz Sharif terug naar Pakistan na een verbanning van vier jaar. Op 13 januari 2024 besliste het Hooggerechtshof dat de PTI niet langer gebruik mocht maken van de cricketbat als verkiezingssymbool, waardoor de leden moesten deelnemen als onafhankelijke kandidaten. Op 30 januari 2024 werd Khan veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar voor het vrijgeven van staatsgeheimen en de volgende dag werden hij en zijn vrouw veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien jaar voor het verkopen van staatsgeschenken. De verkiezingen vonden plaats op 8 februari 2024 onder communicatie blackout, opgelegd door de overheid. De onafhankelijke kandidaten gesteund door Khan wonnen de meeste zetels in het parlement, gevolgd door PML-N en PPP. PML-N en PPP vormden een coalitie en op 3 maart 2024 werd Shehbaz Sharif aangesteld voor een tweede termijn als eerste minister. De PTI deed een oproep tot protesten om de verkiezingsuitslag aan te kaarten en stelde in beroep te gaan tegen de verkiezingsresultaten. Dit woelige politieke klimaat heeft bijgedragen tot een stijging van de veiligheidsincidenten in 2023 en het eerste trimester van 2024.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien uw verklaringen met

betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2023, 754 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan 422 incidenten werden geregistreerd als 'battles', 150 incidenten als 'explosions/remote violence' en 182 incidenten als 'violence against civilians'. In het eerste trimester van 2024 registreerde ACLED 196 veiligheidsincidenten. Dit is minder dan het aantal veiligheidsincidenten geregistreerd in het derde trimester (221) en het vierde trimester (235) van 2023. PIPS registreerde in 2023 174 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 365 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Dera Ismail Khan, Noord-Waziristan, Khyber en Peshawar. Er vonden in 2023 minder incidenten plaats in Noord-Waziristan dan in 2022, terwijl het aantal incidenten in Dera Ismail Khan, Khyber en Peshawar in 2023 gestegen is ten opzichte van 2022. TTP is de voornaamste actor van geweld in de tribale districten. Er is een duidelijke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. Anderzijds is er sprake van doelgerichte aanvallen tegen stamoudsten, polio-vaccinatoren en activisten. Hoewel er in Bajaur minder veiligheidsincidenten plaatsvonden in vergelijking met andere tribale districten, werd er in dit district het hoogste aantal slachtoffers opgetekend. Dit ten gevolge van de terreuraanslagen die ISKP in de regio pleegde. In de overige tribale districten werd er in 2023 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden.

In het district Peshawar was er in 2023 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Het geweld gaat daarbij voornamelijk uit van TTP en gelieerde groeperingen. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa, hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande, kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.”

Verzoeker brengt geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblink opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist, onvolledig en/of achterhaald zou zijn. In zijn verzoekschrift voert verzoeker voorts geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare landeninformatie, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

10.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER